

Arrest

nr. 275 011 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2022 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Beide partijen erkennen dat verzoeker sedert 2006 in België gekend is omdat hij op 20 mei 2006 werd aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Voorts wordt niet weerlegd dat verzoeker zich kenbaar maakte onder de namen van M.(...) Z.(...), van Algerijnse nationaliteit, en A.(...) W.(...), van Marokkaanse nationaliteit.

Op 20 mei 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 31 mei 2007 trad verzoeker in Marokko in het huwelijk met een vrouw, van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 juni 2007 diende verzoeker vervolgens een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met de Nederlandse echtgenote. Verzoeker legde hierbij een paspoort voor als M.(...) E.(...) M.(...), van Marokkaanse nationaliteit (huidige identiteit). Verzoeker heeft verschillende aliassen.

Na een advies van de Procureur des Konings van 22 oktober 2007, die wees op het bestaan van een schijnhuwelijk, weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 30 oktober 2007 de erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Op 31 januari 2008 weigerde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken vervolgens dan ook de afgifte van het visum lang verblijf aan verzoeker. Bij arrest nr. 12 093 van 30 mei 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van verzoeker tegen die beslissing.

Op 27 september 2008 werd verzoeker (onder de naam A.W.) aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, dit naar aanleiding van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Op 10 november 2008 werd beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen *d.d.* 30 juli 2007. Bij vonnis van 22 september 2009 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het beroep uiteindelijk ongegrond verklaard.

Op 26 maart 2009 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen onder een *alias* veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (handel in drugs) en bendevorming tot onder meer een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar, voor het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat 2 jaar overtreft.

Op 28 mei 2009, met kennisgeving diezelfde dag, nam de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 maart 2010 liet verzoeker te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning registeren, in functie van dezelfde vrouw waarmee hij eerder in Marokko in het huwelijk was getreden.

Verzoeker diende vervolgens op 20 juli 2010 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

Ter gelegenheid van een samenwoningcontrole wordt op 3 en op 6 december 2010 opgemerkt door de politie dat de partner van verzoeker zwanger is. Het eerste kind, E.M.R., wordt geboren op 23 maart 2011 en heeft een Nederlands paspoort.

Op 5 januari 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 oktober 2013 is het tweede kind N. geboren.

Op 25 april 2016 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen o.a. wegens het gebrek aan verplichte aansprakelijkheidsverzekering voor zijn voertuig.

Op 3 juni 2016, 16 mei 2017, 15 februari 2019 en op 21 mei 2019 wordt verzoeker door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld voor diverse verkeersinbreuken.

Op 22 mei 2017 werd verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, ditmaal wegens een schending van het rookverbod in openbare plaatsen.

Op 19 december 2018 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens (nieuwe) inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Op 14 mei 2019 werd verzoeker andermaal veroordeeld door de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, ditmaal wegens inbreuken op de wetgeving inzake de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Op 13 november 2019 werd verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, ditmaal wegens informaticafraude.

Verzoeker diende op 18 oktober 2020 een aanvraag in voor duurzaam verblijf (bijlage 22).

Bij gebrek aan beslissing binnen de gestelde termijn van 5 maanden werd aan verzoeker een duurzaam verblijfsrecht toegekend.

Op 13 oktober 2020 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F+-kaart.

Op 24 maart 2021 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (vervaardiging, bezit en meermaals handel) en bendevoering met het bevel tot onmiddellijke aanhouding en tot onder meer een gevangenisstraf van 8 jaar.

Op 20 januari 2022 werd verzoeker ter kennis gebracht van de mogelijkheid tot het intrekken/ beëindigen van diens verblijf. Verzoeker werd uitgenodigd om relevante elementen voor te leggen, die het nemen van een beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Op 3 maart 2022 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:.

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : E. M.

voornaam : M.

geboortedatum : X

geboorteplaats: Meknes

nationaliteit : Marokko

aliassen: E. M., geboren op X

W. A., geboren op X,

Algerijnse nationaliteit Z. M.,

geboren op X,

Algerijnse nationaliteit

Z. M.,

geboren op X,

Algerijnse nationaliteit

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 20.05.2006 werd uw aanwezigheid in België voor het eerst vastgesteld. Er werd die dag een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld door de politie van Gentbrugge (GE.55.PO.(...)/20-05-2006) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen. U zat in een voertuig met uw kompaan dewelke ook geen papieren had. U verklaarde aan de politie dat u Z. M. heette, dat u op 09.08.1985 geboren werd in Oran en dat u de Algerijnse nationaliteit had. Nog diezelfde dag werd u een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, afgeleverd.

Op 31.05.2007 trad u te Meknes (Marokko) in het huwelijk met V. D. K. D. J. J. W. (geboren te Eindhoven op 14.02.1983, van Nederlandse nationaliteit). Mevrouw was sinds 21.09.2006 in België gevestigd.

Op 14.06.2007 diende u een aanvraag voor een visum gezinshereniging met mevrouw V. D. K. in op het Consulaat-generaal van België te Casablanca (Marokko). U legde hierbij een paspoort voor op naam van E. M. M. (geboren te Meknes op 13.08.1984, van Marokkaanse nationaliteit).

Nadat mevrouw V. D. K. zich meldde bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen om jullie buitenlands huwelijk er in de Belgische registers te laten registreren, werd op vraag van de stad Antwerpen een onderzoek opgestart om na te gaan of het al dan niet om een schijnhuwelijk ging. De afgifte van een visum werd uitgesteld in afwachting van een advies van het Parket van de Procureur des Konings.

Op 22.10.2007 werd door de Procureur des Konings verzocht het huwelijk tussen u en mevrouw V. D. K. niet te erkennen. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen besliste op 30.10.2007 het huwelijk niet te erkennen en weigerde de huwelijksakte in de Belgische registers te registreren.

Op 31.01.2008 werd een beslissing tot weigering van afgifte van een visum genomen, beslissing u betekend op 05.02.2008.

Op 04.03.2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31.01.2008.

Op 30.05.2008 werd het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen.

Op 27.09.2008 werd u, onder de naam W. A. (geboren op 01.08.1984 te Algerije, Algerijnse nationaliteit), onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Op 10.11.2008 diende mevrouw V. D. K. een verzoekschrift in bij het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen tegen de beslissing d.d. 30.10.2007 tot niet erkenning van het huwelijk en weigering tot registratie van de huwelijksakte.

Op 17.02.2009 gaf u in de gevangenis, waar u sinds 27.09.2008 opgesloten was onder een valse identiteit, aan dat uw ware identiteit E. M. M. (geboren op 13.08.1984 te Meknes, Marokkaanse nationaliteit) was.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 26.03.2009 (op beroep tegen vonnis d.d. 23.01.2009) onder de naam W. A. (geboren op 01.08.1984 te Algerije, Algerijnse nationaliteit) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd 2 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u tussen 01.07.2007 en 27.09.2008, meermaals, op niet nader bepaalde data, ondermeer op 26.09.2008.

Op 28.05.2009 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend maar u werd administratief weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken en er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 14.06.2009 werd u alsnog vrijgesteld daar er geen mogelijkheid meer was om u nog tijdig over te brengen naar een gesloten centrum voor illegalen.

Op 22.09.2009 werd het verzoekschrift d.d. 10.11.2008 tegen de beslissing tot niet erkenning van het huwelijk en weigering tot registratie van de huwelijksakte d.d. 30.10.2007 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en werd het verzoek afgewezen.

Op 18.03.2010 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met mevrouw V. D. K. geregistreerd.

Op 13.04.2010 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 20.07.2010 diende u te Antwerpen een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner in een duurzame relatie met mevrouw V. D. K. " (bijlage 19ter) in.

Daar de bijlage 19ter niet binnen de vooropgestelde termijn behandeld werd, werd het verblijfsrecht automatisch erkend en op 05.01.2011 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 25.04.2016 (bij verstek) tot een geldboete van 150 euro (x6= 900 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) (verlies van recht tot sturen: 3 maanden van alle categorieën) daar u geen bewijs van technische controle had, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering en uw voertuig niet was ingeschreven.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u 22.05.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 1.000 euro (x6= 6.000 euro) (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving betreffende de strijd tegen de nicotinevergiftiging: rookverbod in bepaalde openbare plaatsen.

Op 19.12.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Op 26.02.2019 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.05.2019 tot een geldboete van 600 euro (x6= 3.600 euro) (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) met uitstel van 1 jaar daar wegens inbreuk op de wetgeving inzake de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 13.11.2019 tot een werkstaf van 120 uren daar u zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet, voor uzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te hebben verworven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen. Dit feit pleegde u in de nacht van 13.07.2017 op 14.07.2017.

Op 08.10.2020 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22)" in. De beslissing inzake deze aanvraag werd niet genomen in de vooropgestelde termijn van 5 maanden waardoor u automatisch het duurzaam verblijfsrecht toegekend werd.

Sinds 13.10.2020 bent u in het bezit van een F+ kaart.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 24.03.2021 (op beroep tegen vonnis d.d. 19.12.2019) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding en tot een geldboete van 40.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, namelijk 280,100 kg cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 11.10.2018 en 08.11.2018, op niet nader te bepalen datum); aan middelen zonder vergunning te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 13.09.2018 en 18.12.2018, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan voorbereidende handelingen ondernomen te hebben met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van een slaapmiddel, een verdovende substantie of psychotrope stof die een verslaving te weeg kunnen brengen en waarvan de lijst door de Koning uitgevaardigd wordt, of met oog op het telen van planten waaruit deze substantie getrokken kunnen worden, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 18.07.2018 en 18.12.2018, meermaals, op niet nader bepaalde data) en aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden of wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (tussen 18.07.2018 tot 08.11.2018).

Op 14.10.2021 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 24.03.2021.

Sinds u in België verblijft, werd u tot tweemaal toe tot een zware gevangenisstraf veroordeeld ten gevolge van inbreuken op de drugwetgeving. Daarnaast werd u ook veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van informaticabedrog en werden u geldboetes opgelegd wegens onder meer inbreuken op de verkeerswetgeving, op de wetgeving inzake afvalstoffen, op de wetgeving inzake aangifte tewerkstelling en op de wetgeving betreffende de strijd tegen de nicotinevergiftiging.

Tussen 01.07.2007 en 27.09.2008 maakten u en uw mededader zich schuldig aan handel van heroïne en cocaïne aan Franse drugtoeristen vanuit een appartement in Antwerpen. U werd hiervoor op 26.03.2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd 2 jaar effectief.

In de nacht van 13.07.2017 op 14.07.2017 haalde u met een onvreemde bankkaart geld af aan een bankautomaat en deed u er betalingen mee. U streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. U werd voor dit feit op 13.11.2019 veroordeeld tot een werkstaf van 120 uren.

De feiten waarvoor u op 24.03.2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar zijn uitermate ernstig en vormen de uiting van een vorm van georganiseerde misdaad.

Samen met twee kompanen maakte u zich tussen 11.10.2018 en 08.11.2018 als mededader schuldig aan de invoer van 280,100 kg cocaïne vanuit Costa Rica en dit in het kader van een vereniging. De levering van de container werd door u en uw kompanen goed voorbereid. Alvorens een partij cocaïne van 280 kilo vanuit Midden- of Zuid-Amerika naar België verscheept wordt, dient logischerwijze op voorhand zekerheid te bestaan over een goed georganiseerde 'uithalingsconstructie' in het land van bestemming. U verleende de noodzakelijke hulp bij het huren van de loods, het huren van de vorkheftruck, het opstellen van een overeenkomst van onderverhuring van de loods, het zoeken naar een ruimere loods waar de container op 07.11.2018 gelost zou kunnen worden, enz. Rekening houdend met de gebruikelijke versnijding van cocaïne met mengmiddelen werden er ongeveer een half miljoen gebruikersdossissen cocaïne in België ingevoerd. U was wetens en willens betrokken bij de werking van een criminele organisatie gericht op de internationale trafiek van verdovende middelen.

Daarnaast verkocht u in de periode tussen 13.09.2018 en 18.12.2018 cocaïne in het kader van een vereniging.

U werd eveneens schuldig bevonden aan het stellen van voorbereidende handelingen met het oog op het telen van cannabis, in het kader van een vereniging en dit in de periode tussen 18.07.2018 en 18.12.2018.

Gelet op het georganiseerd en internationaal karakter van de feiten, het aanwenden van commerciële structuren om het plegen van inbreuken op de drugswet te verbergen of te vergemakkelijken, alsook de grote vermogensvoordelen die werden nagestreefd, werd het bestaan van een criminele organisatie waarbij u betrokken was van 18.07.2018 tot 08.11.2018, bewezen geacht. Uit het strafdossier is gebleken dat u en uw kompanen een schijnbaar legale handel voerden, maar dat dit in werkelijkheid slechts een dekmantel was voor de invoer van cocaïne. Jullie trachtten zoveel mogelijk jullie identiteit af te schermen en derden op de voorgrond te zetten. Het was echter duidelijk dat jullie achter de schermen instonden voor de organisatie van de criminele activiteiten. Opvallend daarbij was het gebruik van strofiguren en strofirma's, het gebruik van verschillende gsm's en oproepnummers, het registreren van oproepnummers op andermans identiteit, het bezit van en de interesse voor geëncrypteerde telefonie, het gebruiken van gegevens van firma's die in faling waren of die hun activiteiten reeds hadden stopgezet en het beschikken over veel cash geld.

Internationale drugtrafieken door criminele organisaties via de haven van Antwerpen waarbij reguliere scheepslijnen misbruikt worden om aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen het Rijk binnen te smokkelen, vormen een manifeste bedreiging voor de Volksgezondheid en de openbare veiligheid. Gebruikers worden op grote schaal voorzien van drugs en brengen daarmee hun gezondheid in gevaar. Bovendien zijn bij dergelijke transporten talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid.

De maatschappelijke impact van druggereleerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t.

Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf. 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999. Calf a, C-348/96, Jurispr. blz. I- 11, punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Cocaine is een stof die sterk verslavend is en die zeer schadelijk is voor de gezondheid. U heeft bijgedragen aan de verspreiding en het gebruik ervan alsook aan de instandhouding van het internationale criminele drugscircuit. Het op de markt brengen van harddrugs vormt een ernstige bedreiging van de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt immers te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Harddrugs leiden veelal, direct en indirect, tot vele andere vormen van criminaliteit, waaronder ook ernstige geweldscriminaliteit. Vrijwel alle liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de invoer van cocaine zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaine heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. U heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn uitermate ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. U had bij het plegen van de feiten enkel gemakkelijk en groot geldgewin voor ogen en stond op generlei wijze stil bij het leed dat dergelijke drugs berokkent bij de afnemers en het gevaar voor de sociale ordening die er uit voortvloeit. Ondanks het gegeven dat de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 24.03.2021 dateren van 2018, u vrij was in de periode van 26.02.2019 tot 14.10.2021 en in die periode niet betrappt werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving, wordt u geacht door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. Het grootste deel van de tijd dat u vrij was, was de procedure voor strafrechtelijke bestrafing immers hangende. Bovendien vertoefde u in die periode niet de hele tijd in België zoals blijkt uit de stempels in uw paspoort alsook uit uw eigen verklaringen. Het risico dat u na uw vrijlating opnieuw contact opneemt met uw kompanen in het drugsmilieu, blijft reëel. Drugstrafiek is nu eenmaal veel lucratiever dan een reguliere tewerkstelling. Uw uitstaande geldboete van 41.922,25 euro kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 11 veroordelingen (meermaals bij verstek) door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, namelijk op

27.09.2012, op 27.05.2014, op 22.12.2014, op 29.10.2014, op 02.11.2015, op 28.04.2016, op 03.06.2016, op 16.05.2017, op 10.10.2018, op 15.02.2019 en op 21.05.2019). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes en tot rijverboden. U maakte zich schuldig aan diverse verkeersinbreuken: aan het sturen zonder houder te zijn van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering; geen technische controle; een niet ingeschreven voertuig; inbreuken op de snelheidsbeperking; inbreuk op het gebruik van lichten en geen autokeuring. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Verder werd u nog 3 maal veroordeeld door de correctionele rechtbank. Op 25.04.2016 voor inbreuken op de verkeerswetgeving (geldboete van 900 euro en verlies van recht tot sturen van alle categorieën voor 3 maanden), op 22.05.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake afvalstoffen en inbreuk op het rookverbod in bepaalde openbare plaatsen (geldboete van 6000 euro) en op 14.05.2019 wegens inbreuk op de wetgeving inzake de maatschappelijke zekerheid der arbeiders (geldboete van 3600 euro). Deze veroordelingen bevestigen niet enkel dat u bijzonder hardleers bent, zij wijzen tevens op een verregaande normvervaging en een asociale ingesteldheid in uw hoofd.

U verklaarde in een bijgevoegde brief dat u naar Marokko bent gegaan toen u de hoogte van uw straf hoorde omdat deze hoger uitviel dan u verwachtte. U had ook te horen gekregen dat uw moeder ziek was en u zou bang geweest zijn dat u haar misschien niet meer zou zien. U zou naar Marokko vertrokken zijn om haar te zien en om afscheid te nemen van familie omdat u deze een hele lange tijd niet meer persoonlijk zou kunnen zien. U zou achteraf beseft hebben dat het vertrekken naar Marokko geen verstandige keuze was. Het zou niet uw bedoeling geweest zijn om zo lang in Marokko te blijven maar de grenzen gingen dicht ten gevolge van de corona pandemie. U wou volgens uw verklaringen snel naar huis om terug bij uw gezin te zijn en om u aan te melden bij de politie om uw straf uit te zitten. Uw echtgenote zou aan de politie meerdere malen doorgegeven hebben dat u niet bent weggegaan om uw straf te ontlopen. U stelt dat u niet in Marokko kon blijven omdat uw toekomst in België is bij uw gezin en om weer te gaan werken om uw vrouw financieel bij te staan, die het momenteel moeilijk heeft en om samen verder aan een mooie toekomst te werken voor jullie kinderen. Uw advocaat schreef eveneens dat u veel berouw heeft en vroeg om dit berouw in rekening te brengen. U zou begrijpen dat u een verkeerde keuze gemaakt heeft, u zou hiervan geleerd hebben, en nooit nog een dergelijk risico nemen voor de samenleving, maar ook voor uw vrouw en uw kinderen. Het gegeven dat u na uw veroordeling naar Marokko vluchtte, wijst op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin, zelfs indien uw bewering als zou uw moeder ziek geweest zijn, waarachtig zijn (er ligt geen enkel medisch stuk voor waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk ziek was). Uit de stempels in uw huidig paspoort (CE3585148, afgegeven door het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 22.11.2019 en geldig tot 22.11.2024) blijkt dat u in Marokko was van 02.03.2020 tot 06.03.2020 en van 29.03.2021 tot 28.09.2021. Het Marokkaanse luchtruim was ten gevolge van de corona pandemie o.a. van 30.03.2021 tot 15.06.2021 gesloten. U had, indien u dat echt had gewild, dus ruim 3 maanden vroeger kunnen terugkeren naar België om u aan te geven bij de politie en om dichterbij uw gezin te zijn. Uit de door u gepleegde feiten blijkt een normloze en laakbare ingesteldheid. In het verleden maakte u gebruik van verschillende alibies, u legde meermaals valse verklaringen af met betrekking tot uw identiteit tegenover overheidsdiensten en dit zonder blikken of blozen. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u aangaat. Gelet op uw ingesteldheid kan niet uitgesloten worden dat uw spijtbetuigingen loze woorden zijn die u enkel aanhaalt omdat het sociaal wenselijk is. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden zij geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden en de karaktereigenschappen die daaruit voortvloeien, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Na uw veroordeling d.d. 26.03.2009 bent u ook hervallen, hebt u zich opnieuw laten verleiden door het makkelijke en snelle geldgewin. Uit geen enkel voorliggend stuk kan afgeleid worden dat het ditmaal anders zou zijn.

Op 02.12.2021 werd er u door de Federale Overheidsdienst Financiën een afbetalingsplan toegekend voor de penale boete van 41.922,25 euro. Op 06.12.2021 betaalde u voor de eerste maal 50 euro. Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van boetes geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de boete blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting om deze af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet. Ook vanuit het buitenland kan u deze afbetalingen verderzetten.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trok geen lessen uit uw veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw grote schuldenlast kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu. Overwegende het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 20.01.2022 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u Nederlands, Frans en Arabisch kan spreken, schrijven en/of lezen; dat u in het bezit bent van reisdocument die op de griffie van de gevangenis van Beveren zijn; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op de (...) te 2660 Hoboken; dat u een duurzame relatie heeft met D. V. D. K. – (...) te 2660 Hoboken (...); dat uw broer F. (...), zijn echtgenote S. (.) en hun 3 kinderen woonachtig zijn in de (...) te 2000 Antwerpen; dat u twee minderjarige kinderen heeft in België, (E. M. R., geboren op 23.03.2011 en E. M. N., geboren op 20.10.2013 – (...) te 2660 Hoboken); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw schoonvader B. V. D. K. in Nederland verblijft – (...) te Eindhoven en nog meer familie van uw vrouw; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in België 1 jaar gewerkt heeft voor het OCMW, daarna een aantal jaar zelfstandige bent geweest en daarna direct in loondienst bent gaan werken; dat u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u in België uw leven heeft opgebouwd met uw vrouw en uw twee kinderen; dat wanneer u het land zou moeten verlaten u uw gezin moet achterlaten en de band met uw kinderen voor een groot deel verloren gaat; dat het voor de kinderen belangrijk is om beide ouders bij zich te hebben voor een goede band te behouden.

Uw advocaat voegde de volgende bijkomende documenten toe: mailtje aan het Parket-Generaal te Antwerpen d.d. 23.09.2021 en hun antwoord; een attest van hoofdverblijfplaats met historiek d.d. 31.01.2022; een attest van wettelijke samenwoning d.d. 31.01.2022; een uittreksel uit de registers d.d. 31.01.2022; een geboortekte van E. M. R. en E. M. N.; een motivatiebrief; een attest van het OCMW d.d. 08.02.2016; een afbetalingsplan van de Federale Overheidsdienst Financiën d.d. 02.12.2021; zeven aanvragen tafelbezoek in de gevangenis; drie aanvragen voor kinderbezoek; twee betalingsopdrachten d.d. 21.12.2021 en 21.01.2022; een aanvraag videobezoek wekdagen; een aanvraag videobezoek weekend; een duplicaat loopbaanattest - Xerius - zelfstandige d.d. 25.01.2022; een attest van tewerkstelling – C. B. SC NV; een brief van Xerius - stopzetting van zelfstandige activiteit d.d. 09.04.2019; een samenvatting van Xerius - aansluiting zelfstandige; een bewijs van wettelijke samenwoning d.d. 20.07.2018; een woonbewijs met historiek adressen - mevrouw V. D. K.; een woonbewijs met historiek adressen d.d. 30.09.2020 en foto's met uw kinderen.

Op 31.05.2007 trad u te Meknes (Marokko) in het huwelijk met V. D. K. D. J. J. W. (geboren te Eindhoven op 14.02.1983, van Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 29.06.2025). De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen besliste op 30.10.2007 het huwelijk niet te erkennen en weigerde de huwelijksakte te registreren. Op 22.09.2009 werd het verzoekschrift dat u tegen de beslissing tot niet erkenning van het huwelijk en weigering tot registratie van de huwelijksakte indiende afgewezen. Op 18.03.2010 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met mevrouw V. D. K. geregistreerd. Het is op basis van deze wettelijke samenwoning met een EU burger dat u recht op verblijf in België bekwam. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: E. M. R. (geboren te Veldhoven (Nederland) op 23.03.2011, van Nederlandse nationaliteit, identiteitskaart voor kind) en E. M. N. (geboren te Eindhoven (Nederland) op 20.10.2013, identiteitskaart voor kind).

U verklaart nog steeds een duurzame relatie te hebben met mevrouw V. D. K. en uit de registers blijkt dat jullie tot op heden wettelijk samenwonend zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat u op 27.09.2012 ingeschreven werd op volgend adres: (...) te 2000 Antwerpen, mevrouw bleef toen ingeschreven op het adres: (...) te 2000 Antwerpen. Op 23.10.2013 informeerde de stad Antwerpen de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij gecontacteerd werden door de burgerlijke stand van de stad Eindhoven (Nederland) omdat u zich daar had aangeboden om aangifte te doen van de geboorte van E. M. N. De ambtenaar van de stad Eindhoven liet tevens weten dat mevrouw V. D. K. sinds 2008 ononderbroken ingeschreven stond in Eindhoven. De Dienst Vreemdelingenzaken verzocht de stad Antwerpen op 24.10.2013 om zo spoedig mogelijk een relatieverslag op te stellen. Op 14.12.2013 voerde de Lokale Politie een woonstcontrole uit op uw adres in de (...). Uit het verslag van de woonstcontrole blijkt dat u samenwoonde met uw broer en dat u als reden waarom u niet meer samenwoonde met mevrouw V. D. K. opgaf dat u geen relatie meer had met haar, u stelde dat zij nog steeds woonachtig was in de (...) te 2000 Antwerpen. Op 19.09.2014 werden mevrouw en E. M. R. van ambtswege afgevoerd uit de registers. Op 05.03.2015 diende mevrouw een vraag tot herinschrijving in de registers in, op 20.04.2015 en zij en E. M. R. opnieuw ingeschreven in de registers met als adres (...) te 2000 Antwerpen. Sinds 13.03.2014 stond ook u weer op dat adres ingeschreven. Hoewel N. E. M. reeds op 20.10.2013 geboren werd in Eindhoven, diende mevrouw V. D. K. pas op 26.05.2015 in Antwerpen een "Aanvraag van verklaring van inschrijving" (bijlage 19) in voor E. M. N. Het lijkt er dan ook op dat mevrouw minstens enige tijd in Nederland verbleef met beide kinderen. Het is de Administratie onbekend wat de reden daarvan was, noch is geweten wanneer jullie jullie relatie hervat hebben.

Mevrouw V. D. K. en uw kinderen bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Het feit dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

In uw bijgevoegde motivatiebrief vermeldde u een aantal redenen waarom het onmogelijk zou zijn om samen met uw gezin in Marokko te gaan wonen. Zo haalde u aan dat uw vrouw en uw kinderen de taal in Marokko niet spreken of verstaan. Dit zou het extra moeilijk voor de kinderen maken om daar naar school te gaan. Een internationale school zou ook geen oplossing zijn omdat ze ook de Franse taal niet verstaan en de Engelse taal onvoldoende beheersen. Daar komt bij dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving zouden worden weggehaald alsook bij de vriendjes met wie ze al jaren op school of in sportverenigingen zitten. Verder stelde u dat Marokko een totaal andere leefomgeving is, een waarvan de levensomstandigheden niet vergelijkbaar zijn met België en waaraan het niet gemakkelijk is om zich aan te passen. U stelde ook dat vrouwen in Marokko minder vrij zijn dan mannen, wat problematisch zou zijn voor uw vrouw aangezien zij onze vrijheden gewoon is. Een ander struikelblok is een woning. Het zou namelijk haast onmogelijk zijn om met een heel gezin bij familie in te trekken omdat de woningen daar te klein zijn. Ook zouden jullie daar geen werk hebben en zou uw vrouw daar niet kunnen werken daar ze de taal niet spreekt of begrijpt. U zou het zelf moeilijk vinden om definitief terug te keren naar Marokko omdat u daar al 15 jaar weg bent en u zich heeft aangepast aan de leefomstandigheden die u gewend bent in België en waar de toekomst van uw vrouw en uw kinderen ligt. Uw gezin achterlaten zou voor u geen optie zijn. Kinderen hebben, zeker op jonge leeftijd, zowel hun moeder als vader nodig om een sterke band op te bouwen, meent u. Mentaal zou het volgens u voor niemand goed zijn mocht u uw gezin moeten achterlaten en het land moeten verlaten.

Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner en kinderen in het verleden ooit een aanvraag deden om recht op verblijf in Marokko te bekommen en dat dit geweigerd werd. Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw kinderen in België woonachtig zijn, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko.

Zo zouden zij, via u en uw familie, eventueel hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. U zit een gevangenisstraf van 8 jaar uit, er is dus nog tijd om een vertrek naar Marokko grondig voor te bereiden. De taal zouden zij, met uw hulp en middels lessen, kunnen leren. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Ook voor uw partner is het niet onmogelijk Arabisch of Frans te leren, tenminste ligt geen enkel stuk voor waaruit dit blijkt. U stelt heel algemeen dat vrouwen in Marokko minder vrijheid hebben en vervolgt dat dit problematisch zou zijn voor uw partner maar u licht deze bewering verder niet toe en verduidelijkt niet welke vrijheden uw partner zou missen in Marokko en welke problemen zij ten gevolge hiervan zou ondervinden. U meent dat uw partner geen werk zou kunnen vinden in Marokko aangezien zij de taal niet machtig is. In Marokko zijn heel wat internationale bedrijven gevestigd en er zijn zelfs meerdere Nederlandse callcenters waardoor aangenomen kan worden dat zelfs zonder goede kennis van Arabisch en/of Frans het niet onmogelijk is er een betrekking te vinden. Er kan tevens opgemerkt worden dat uw partner sinds 19.10.2010 niet meer in dienst was van een Belgische werkgever. Zij was wel als zelfstandige aangesloten bij een sociale verzekeringskas van 01.10.2020 tot 02.08.2021. Zij is momenteel dan ook niet aan België gebonden door een tewerkstelling. Contacten met vrienden en familie, zowel in België als Nederland, zou ze kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen alsook via bezoeken.

Dat u niet met het hele gezin bij familie in Marokko kan intrekken, maakt een vertrek naar Marokko evenmin onmogelijk zeker nu er zoals reeds gesteld, heel wat tijd is om de nodige voorbereidingen te treffen.

Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw kinderen hun scholing niet in Marokko zouden kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Zoals reeds aangehaald betekent dat ze de taal momenteel niet spreken, niet dat ze deze niet zouden kunnen leren. Uw kinderen zijn nog relatief jong (11 en 8 jaar oud) en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties en snel nieuwe talen oppikken. Ongetwijfeld kunnen ze ook in Marokko hobby's uitoefenen en nieuwe vrienden ontmoeten. Met hun huidige vrienden kunnen ze desgewenst contact onderhouden via sociale media. Ook met familie in Nederland en/of België kunnen ze op die manier en middels bezoeken (begeleid door hun moeder of een andere volwassene) onderhouden.

Er zou ook voor geopteerd kunnen worden een gezinsleven uit te bouwen in Nederland nu uw verblijfsrecht in België beëindigd wordt ten gevolge van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u reeds een poging ondernam om een machtiging tot verblijf te bekommen in Nederland en dat deze geweigerd werd. U zou desgewenst een verzoek kunnen richten aan de autoriteiten van Nederland opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven met uw kinderen en uw partner verder te zetten in Nederland. Uw partner en uw kinderen hebben allen de Nederlandse nationaliteit. Uw partner is in Nederland opgegroeid en heeft er meerdere jaren gewoond. Mogelijks hebben ook de kinderen, zoals supra reeds vermeld, in het verleden een tijdje in Nederland gewoond. U verklaarde eveneens in uw hoorrecht dat uw schoonvader (B. V. D. K.) en nog andere familieleden van uw partner in Nederland verblijven. Een verhuis naar Nederland heeft wellicht een minder grote impact op de kinderen en uw partner dan een verhuis naar Marokko.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven samen met de kinderen. In dat geval kan contact met u onderhouden worden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Tijdens schoolvakanties zouden de kinderen, al dan niet begeleid door uw partner, u kunnen komen bezoeken. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen en uw partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft. Het feit dat u kinderen en een partner had in België, heeft u er niet van kunnen

weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U hebt er, zoals reeds besproken, bovendien voor gekozen te vluchten naar Marokko. U verklaart deze vlucht dan wel als schrikreactie op het horen van de hoogte van uw straf, toch doet dit niets af aan het feit dat u uw partner en uw kinderen op die manier in de steek liet en aan hun lot overliet. U beweert dat u ten gevolge van de corona pandemie niet vroeger kon terugkeren naar uw gezin, maar dit blijkt zoals supra reeds besproken niet waar te zijn. Na uw vlucht werden er bijvoorbeeld meerdere huiszoeken uitgevoerd op het adres van uw partner, zoals blijkt uit de door u voorgelegde documenten. Met uw crimineel gedrag heeft u uw gezinsleven wetens en willens op het spel gezet en heeft u zelf de belangen van uw kinderen en partner ernstig geschaad.

Hoewel het belang van de kinderen een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. U zit sinds 14.10.2021 in detentie en u bereikt pas strafeinde op 15.07.2029: uw kinderen zullen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u en dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen volgehouden misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging heroïne en cocaïne verhandelt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Uw broer (E. M. F., geboren op 26.11.1997 te Errachidia, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019), uw schoonzus (E. S., geboren op 26.09.1988 te Meknes, Belgische nationaliteit sinds 10.02.2020), en hun 3 kinderen (E. M. R., geboren op 13.08.2015 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019, E. M. R., geboren op 08.03.2019 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019 en M. R., geboren op 12.01.2021, van Belgische nationaliteit) verblijven in België. Sinds uw huidige opsluiting op 14.10.2021 kwam uw broer 3 maal op bezoek, namelijk op 13.11.2021, op 20.12.2021 en op 30.12.2021 (zie bezoekerslijst tot 09.02.2022). De relatie tussen tussen een broer, schoonzus, neef en nichten valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw broer, uw schoonzus, uw neef en uw nichten. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat u nog een broer heeft die in België verbleven heeft, namelijk E. M. (geboren te Meknes op 01.01.1987, Marokkaanse nationaliteit); een feit dat u niet vermeld heeft. Hij werd op 18.02.2020 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Hij kwam tot 21.02.2019 op bezoek in de gevangenis.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw broer, uw schoonzus, uw neef en uw nichten die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Desgewenst zouden deze familieleden u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door storting. Er is geen

onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Op 20.05.2006 werd uw aanwezigheid in België voor het eerst vastgesteld naar aanleiding van een administratieve controle. Op 31.05.2007 trad u in Marokko in het huwelijk met mevrouw V. D. K. en op 14.06.2007 diende u een visumaanvraag in bij het Consulaat-generaal van België te Casablanca (Marokko). Deze visumaanvraag werd geweigerd en u kwam illegaal naar België terug op een de Administratie onbekende datum. Op 27.09.2008 werd u onder een valse naam onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis. Uiteindelijk verwerft u een verblijfsrecht naar aanleiding van de bijlage 19 ter d.d. 20.07.2010. Zoals reeds uitvoerig beschreven supra werd u meermaals veroordeeld in België. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar Marokko dan wel een derde land. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in Marokko of daar waar u zich zou gaan vestigen. Zoals reeds aangegeven supra kan u mogelijks in Nederland een verblijfsaanvraag indienen. Uw partner en kinderen hebben immers allen de Nederlandse nationaliteit en uw schoonvader en andere familie van uw partner verblijven er.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België, namelijk op 26.07.2010 voor Randstad, van 14.12.2010 tot 17.12.2010 voor Daoust en van 13.09.2011 tot 01.10.2012 voor het OCMW is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 13.11.2014 tot 31.12.2014 en van 01.01.2018 tot 31.12.2018. Van 11.09.2019 tot 31.08.2021 was u werkzaam bij M. BVBA. Er kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugstrafiek. Er liggen geen stukken voor dat u in Marokko, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Marokko of daar waar u zich zou vestigen wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). Ondanks het feit dat u Marokko jaren geleden verlaten heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met het land alwaar u geboren en opgegroeid bent. Uit uw administratief dossier blijkt dat u na het horen van de hoogte van uw straf (8 jaar) naar Marokko vluchtte. U zou toen ook te horen gekregen hebben dat uw moeder ziek was en u wou nog afscheid nemen van haar en van uw familie omdat u hen een hele lange tijd niet meer zou zien. U heeft duidelijk dus nog banden met Marokko en heeft er een netwerk waarop u kan terugvallen. Desgewenst kan uw familie in België u financieel ondersteunen middels storting na een terugkeer naar Marokko. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken, er in uw levensonderhoud te voorzien en er huisvesting te vinden.

Zoals supra reeds aangegeven zou u desgewenst een verzoek kunnen richten aan de autoriteiten van Nederland om aldaar recht op verblijf aan te vragen.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van: "de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel— belangenafweging — beoogde doel."

Uit de lezing van het middel blijkt dat hij tevens de schending aanvoert van artikel 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

"De beslissing van DVZ werd genomen met toepassing van art. 44bis Wet van 15/12/1980 : " Onverminderd de paragrafen 2 en 3 kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om reden van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Par 2 : de minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens artikel 42quinquies en 42 sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. De beslissing waartegen beroep is oa. gemotiveerd als volgt ;1. Mbt de redenen omwille van de openbare veiligheid of de nationale orde "Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving "De strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd dateren ofwel van voor 2017 , dan wel van 2017 of 2018.Duidelijk heeft de DVZ bij de beoordeling van de zogenaamde criminele ingesteldheid van verzoeker geen rekening gehouden met de meest recente elementen in het dossier die wijzen op een mentaliteitswijziging in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft inderdaad sedert de laatste strafrechtelijke veroordeling zijn leven een totaal andere wending gegeven. Hij heeft stabiliteit gevonden. Hij heeft er toe besloten om zijn verantwoordelijkheid tov de Belgische Staat op te nemen en om zijn veroordelingen te ondergaan en om zijn geldboetes af te betalen. Niettegenstaande deze nieuwe elementen, duidelijk werden vermeld in de vragenlijst die verzoeker bezorgde aan de DVZ, werd hiermede totaal geen rekening gehouden bij de beoordeling van de actuele criminele ingesteldheid van verzoeker. DVZ kwam ten onrechte tot conclusies, door zich enkel en alleen te steunen op de veroordelingen zonder na te gaan hoe het gaat met de huidige ingesteldheid van verzoeker tov strafbare feiten. Verzoeker heeft thans wel degelijk lering getrokken uit de vroegere veroordelingen. Hij wenst nu een stabiel leven te leiden waarin zijn familie centraal staat. In casu moet het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een

fundamenteel belang van de samenleving. In casu werd niet nagegaan of de bedreiging, gelet op de wijzigende levensomstandigheden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving; en dit ook nog zal zijn na voldoen van de gevangenisstraf die verzoeker nu uit zit. Vooral de gestelde voorwaarde dat het moet gaan om een werkelijke, actuele bedreiging; werd niet nagegaan; noch beoordeeld, rekening houdend met alle elementen van het dossier en niet louter en alleen voortgaande op de vroegere veroordelingen en de aard van deze veroordelingen. Er is dus niet voldaan aan al de voorwaarden gesteld bij art. 23 Wet 15/12/1980. DVZ heeft geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier. De beslissing kwam op een onzorgvuldige wijze tot stand.

.2. Mbt het bestaan van banden met zijn land van verblijf en het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Voor wat betreft de mogelijke gezins- en familiebanden in België stelt DVZ dat de het kerngezin (verzoeker; partner en de tweekinderen) samen kan vertrekken uit België om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Dat er nog tijd genoeg is om dit vertrek voor te bereiden om reden dat verzoeker nu een gevangenisstraf van 8 jaar uitzit. Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM. De familiebanden van verzoeker met zijn vriendin en kinderen, met wie hij een kerngezin vormt, worden echter door DVZ in de beslissing waartegen beroep, ondergeschikt geacht aan artikel 8, tweede lid EVRM. De familiale belangen van verzoeker worden ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. In de eerste plaats kan niet met zekerheid gezegd worden dat verzoeker de openbare orde nog zal schenden, gelet op de wijziging van zijn levensomstandigheden; mn. de samenwoning met vriendin en kind. Verzoeker kan ook verwijzen naar de toepassing van art. 23 Wet 15/12/1980: dat geen verwijzing bevat naar art. 8 EVRM en een ruimere toepassing heeft. Om uit te groeien tot een evenwichtig volwassenen personen is het inderdaad noodzakelijk dat minderjarige kinderen een goed contact kunnen opbouwen met de beide ouders. De partner van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit; zij kan niet gedwongen worden om het grondgebied van de EU te verlaten. Zonder verblijfsvergunning kan verzoeker zijn verantwoordelijkheid tav zijn kinderen niet opnemen. Hij kan immers niet werken; hij mag niet op het grondgebied verblijven; De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven van verzoeker. De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van verzoeker met zijn partner en zijn kind. De inmenging van de Overheid is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker en zijn partner en kinderen dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de intrekking van de verblijfsdocumenten; Daarbij is het beslissingsrecht van de Staatssecretaris, tot beëindiging van het verblijf, slechts facultatief. Belangenafweging, waarbij rekening wordt gehouden met al de elementen van de zaak, is noodzakelijk. De minister dient dan ook in zijn beslissing duidelijk aan te geven dat deze belangenafweging gebeurde, rekening houdend met al de elementen van het dossier. Dit volgt niet uit de beslissing waartegen beroep. De disproportie tussen het nadeel dat verzoeker en zijn familie ondergaat tgv de beslissing staat niet in verhouding tot het mogelijk voordeel voor de nationale openbare orde. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de familiebanden van verzoeker in België: zijn kerngezin en overige familieleden die in België wonen; zoals meegedeeld. - zijn langdurig verblijf in België - het mogelijk recidive gevaar; dat gelet op de wijzigende levensomstandigheden van verzoeker — onbestaande werd. - de omstandigheid dat verzoeker, gelet op zijn lange verblijf, alle banden met zijn herkomstland, Marokko verloren heeft. De beslissing van DVZ is, wegens gebrek aan belangenafweging, onzorgvuldig, minstens onredelijk te noemen.

4. Vordering tot schorsing. Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen, die in België opgroeien. Een scheiding met hun vader zal nefaste gevolgen hebben voor de ontwikkeling van de kinderen. Verzoeker verblijft thans in de gevangenis in strafuitvoering voor een straf van 8 jaar. Minstens werd de beslissing tot intrekking van het verblijf voorbarig genomen omdat de strafuitvoering niet werd afgewacht zodat de gemachtigde in de beslissing geen rekening kon houden met de ingesteldheid van verzoeker na de strafuitvoering."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden

beslissing gaat uitgebreid in waarom deze bepaling van toepassing is: er wordt verwezen naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, voor onder meer:

“Sinds u in België verblijft, werd u tot tweemaal toe tot een zware gevangenisstraf veroordeeld ten gevolge van inbreuken op de drugwetgeving. Daarnaast werd u ook veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van informaticabedrog en werden u geldboetes opgelegd wegens onder meer inbreuken op de verkeerswetgeving, op de wetgeving inzake afvalstoffen, op de wetgeving inzake aangifte tewerkstelling en op de wetgeving betreffende de strijd tegen de nicotinevergiftiging.

Tussen 01.07.2007 en 27.09.2008 maakten u en uw mededader zich schuldig aan handel van heroïne en cocaïne aan Franse drugtoeristen vanuit een appartement in Antwerpen. U werd hiervoor op 26.03.2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd 2 jaar effectief.

In de nacht van 13.07.2017 op 14.07.2017 haalde u met een onvreemde bankkaart geld af aan een bankautomaat en deed u er betalingen mee. U streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. U werd voor dit feit op 13.11.2019 veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren.

De feiten waarvoor u op 24.03.2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar zijn uitermate ernstig en vormen de uiting van een vorm van georganiseerde misdaad.

Samen met twee kompanen maakte u zich tussen 11.10.2018 en 08.11.2018 als mededader schuldig aan de invoer van 280,100 kg cocaïne vanuit Costa Rica en dit in het kader van een vereniging. De levering van de container werd door u en uw kompanen goed voorbereid. Alvorens een partij cocaïne van 280 kilo vanuit Midden- of Zuid-Amerika naar België verscheept wordt, dient logischerwijze op voorhand zekerheid te bestaan over een goed georganiseerde ‘uithalingsconstructie’ in het land van bestemming. U verleende de noodzakelijke hulp bij het huren van de loods, het huren van de vorkheftruck, het opstellen van een overeenkomst van onderverhuring van de loods, het zoeken naar een ruimere loods waar de container op 07.11.2018 gelost zou kunnen worden, enz. Rekening houdend met de gebruikelijke versnijding van cocaïne met mengmiddelen werden er ongeveer een half miljoen gebruikersdosissen cocaïne in België ingevoerd. U was wetens en willens betrokken bij de werking van een criminele organisatie gericht op de internationale trafiek van verdovende middelen.

Daarnaast verkocht u in de periode tussen 13.09.2018 en 18.12.2018 cocaïne in het kader van een vereniging.

U werd eveneens schuldig bevonden aan het stellen van voorbereidende handelingen met het oog op het telen van cannabis, in het kader van een vereniging en dit in de periode tussen 18.07.2018 en 18.12.2018. Gelet op het georganiseerd en internationaal karakter van de feiten, het aanwenden van commerciële structuren om het plegen van inbreuken op de drugswet te verbergen of te vergemakkelijken, alsook de grote vermogensvoordelen die werden nagestreefd, werd het bestaan van een criminele organisatie waarbij u betrokken was van 18.07.2018 tot 08.11.2018, bewezen geacht. Uit het strafdossier is gebleken dat u en uw kompanen een schijnbaar legale handel voerden, maar dat dit in werkelijkheid slechts een dekmantel was voor de invoer van cocaïne. Jullie trachtten zoveel mogelijk jullie identiteit af te scherpen en derden op de voorgrond te zetten. Het was echter duidelijk dat jullie achter de schermen instonden voor de organisatie van de criminele activiteiten. Opvallend daarbij was het gebruik van strofiguren en strofirma’s, het gebruik van verschillende gsm’s en oproepnummers, het registreren van oproepnummers op andermans identiteit, het bezit van en de interesse voor geëncrypteerde telefonie, het gebruiken van gegevens van firma’s die in faling waren of die hun activiteiten reeds hadden stopgezet en het beschikken over veel cash geld.”

De bestreden beslissing merkt dit correct op. Het gaat om zeer ernstige misdrijven die verzoeker heeft gepleegd en die niet weerlegd worden in het verzoekschrift. Er wordt gedetailleerd ingegaan op de aard van de strafrechtelijke gedragingen van verzoeker, die duidelijk hardleers is, en die telkenmale na een veroordeling opnieuw misdrijven pleegt, waarvan drugsdelicten.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de aard van de feiten die ernstig de openbare orde schaden en op de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten. Dit blijkt uit de volgende motieven:

“Internationale drugtrafiek door criminele organisaties via de haven van Antwerpen waarbij reguliere scheepslijnen misbruikt worden om aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen het Rijk binnen te smokkelen, vormen een manifeste bedreiging voor de Volksgezondheid en de openbare veiligheid. Gebruikers worden op grote schaal voorzien van drugs en brengen daarmee hun gezondheid in gevaar. Bovendien zijn bij dergelijke transporten talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden

misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf. 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999. Calf a, C-348/96, Jurispr. blz. I- 11, punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Cocaïne is een stof die sterk verslavend is en die zeer schadelijk is voor de gezondheid. U heeft bijgedragen aan de verspreiding en het gebruik ervan alsook aan de instandhouding van het internationale criminele drugscircuit. Het op de markt brengen van harddrugs vormt een ernstige bedreiging van de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt immers te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Harddrugs leiden veelal, direct en indirect, tot vele andere vormen van criminaliteit, waaronder ook ernstige geweldscriminaliteit. Vrijwel alle liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de invoer van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. U heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn uitermate ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf."

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen die verzoeker ondergaat. Tevens is geantwoord op alle elementen die verzoeker kenbaar maakte voor het nemen van

de bestreden beslissing. Verder blijkt dat de bestreden beslissing rekening houdt met de elementen die verzoeker aangaf ter gelegenheid van het horen van verzoeker.

De diverse banden die verzoeker heeft, werden gedetailleerd onderzocht en een uitgebreid onderzoek is gevoerd naar het gezins- en familieleven dat verzoeker voorhoudt te hebben. De bestreden beslissing neemt het verblijf in België en in het buitenland in aanmerking en legt uit waarom deze niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waarom zijn gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde zijn, dat volgens de verwerende partij superieur is aan de privébelangen en familiebelangen van verzoeker. De bestreden beslissing legt uit dat verzoeker in het plegen van misdrijven hardleers is (meermaals zijn de misdrijven in staat van herhaling gepleegd), en het laakbare gedrag dat verzoeker toonde, wijst erop dat hij een asociale en een immorele ingesteldheid heeft. Het risico dat verzoeker opnieuw de openbare orde zou schenden, kan niet worden uitgesloten omdat de eerdere veroordelingen niet het minste corrigerend effect hadden.

De Raad bevestigt dat inbreuken in verband met drugs zware en ernstige gevolgen kunnen hebben voor de maatschappij.

Het gevaar dat verzoeker vormt, is ernstig, reëel en actueel, en de bestreden beslissing geeft de redenen weer waarom:

“Uit de door u gepleegde feiten blijkt een normloze en laakbare ingesteldheid. In het verleden maakte u gebruik van verschillende aliassen, u legde meermaals valse verklaringen af met betrekking tot uw identiteit tegenover overheidsdiensten en dit zonder blikken of blozen. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat. Gelet op uw ingesteldheid kan niet uitgesloten worden dat uw spijtbetuigingen loze woorden zijn die u enkel aanhaalt omdat het sociaal wenselijk is. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden zij geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden en de karaktereigenschappen die daaruit voortvloeien, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Na uw veroordeling d.d. 26.03.2009 bent u ook hervallen, hebt u zich opnieuw laten verleiden door het makkelijke en snelle geldgewin. Uit geen enkel voorliggend stuk kan afgeleid worden dat het ditmaal anders zou zijn.”

Hierbij werd rekening gehouden met de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten, zoals *supra* omschreven.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat de opgesomde strafrechtelijke veroordelingen steun vinden in het administratief dossier aan de hand van uittreksels uit het strafregister en vonnissen die de voorliggende veroordelingen bevatten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en weet om welke reden hij beroep aantekent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Artikel 22 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Door de schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet aan te halen (zie pagina 7 van het verzoekschrift), gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Gevraagd wat de zin heeft om de schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet aan te voeren, antwoordt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat deze aanvoering een materiële misslag is.

Wel bepaalt artikel 44bis, § 4:

“§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De *supra* opgesomde beginselen van behoorlijk bestuur moeten onderzocht worden in het licht van artikel 44bis, rechtsgrond van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wijst herhaaldelijk op de ernst van de gepleegde feiten en stelt dat verzoeker een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het [Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind](#) van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In dit geval is geen sprake van artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet, wel uitdrukkelijk van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist evenmin dat hij zijn verblijfsrecht verkreeg op grond van een gezinsherenigingsaanvraag met een burger van de Unie van Nederlandse nationaliteit.

2.4. Verzoeker stelt meer concreet dat hij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij wijst hij op het gegeven dat de laatst gepleegde feiten dateren van 2018.

Deze stelling is niet ernstig.

De bestreden beslissing motiveert uitvoering en correct:

“Ondanks het gegeven dat de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 24.03.2021 dateren van 2018, u vrij was in de periode van 26.02.2019 tot 14.10.2021 en in die periode niet betrappt werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving, wordt u geacht door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. Het grootste deel van de tijd dat u vrij was, was de procedure voor strafrechtelijke bestrafing immers hangende. Bovendien vertoefde u in die periode niet de hele tijd in België zoals blijkt uit de stempels in uw paspoort alsook uit uw eigen verklaringen. Het risico dat u na uw vrijlating opnieuw contact opneemt met uw kompanen in het drugsmilieu, blijft reëel. Drugstrafiek is nu eenmaal veel lucratiever dan een reguliere tewerkstelling. Uw uitstaande geldboete van 41.922,25 euro kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 11 veroordelingen (meermaals bij verstek) door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, namelijk op 27.09.2012, op 27.05.2014, op 22.12.2014, op 29.10.2014, op 02.11.2015, op 28.04.2016, op 03.06.2016, op 16.05.2017, op 10.10.2018, op 15.02.2019 en op 21.05.2019). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes en tot rijverboden. U maakte zich schuldig aan diverse verkeersinbreuken: aan het sturen zonder houder te zijn van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering; geen technische controle; een niet ingeschreven voertuig; inbreuken op de snelheidsbeperking; inbreuk op het gebruik van lichten en geen autokeuring. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Verder werd u nog 3 maal veroordeeld door de correctionele rechtbank. Op 25.04.2016 voor inbreuken op de verkeerswetgeving (geldboete van 900 euro en verlies van recht tot sturen van alle categorieën voor 3 maanden), op 22.05.2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake afvalstoffen en inbreuk op het rookverbod in bepaalde openbare plaatsen (geldboete van 6000 euro) en op 14.05.2019 wegens inbreuk

op de wetgeving inzake de maatschappelijke zekerheid der arbeiders (geldboete van 3600 euro). Deze veroordelingen bevestigen niet enkel dat u bijzonder hardleers bent, zij wijzen tevens op een verregaande normvervaging en een asociale ingesteldheid in uw hoofde.

(...)

Uit de door u gepleegde feiten blijkt een normloze en laakbare ingesteldheid. In het verleden maakte u gebruik van verschillende aliassen, u legde meermaals valse verklaringen af met betrekking tot uw identiteit tegenover overheidsdiensten en dit zonder blikken of blozen. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat. Gelet op uw ingesteldheid kan niet uitgesloten worden dat uw spijtbetuigingen loze woorden zijn die u enkel aanhaalt omdat het sociaal wenselijk is. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden zij geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden en de karaktereigenschappen die daaruit voortvloeien, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Na uw veroordeling d.d. 26.03.2009 bent u ook hervallen, hebt u zich opnieuw laten verleiden door het makkelijke en snelle geldgewin. Uit geen enkel voorliggend stuk kan afgeleid worden dat het ditmaal anders zou zijn.

(...)

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trok geen lessen uit uw veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw grote schuldenlast kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu. Overwegende het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker is veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar en dat verzoeker op 14 oktober 2021 werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van het arrest van het Hof van Beroep van 24 maart 2021. Sedert 14 oktober 2021 was verzoeker niet bij machte zijn drugshandel verder te zetten.

Uit voormeld arrest blijkt dat verzoeker cocaïne verhandelde, dit meermaals, en stappen ondernam om cannabis te telen.

Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de laatste door hem gepleegde handel in drugs niet kleinschalig was: maar liefst invoer van 280 kilo cocaïne binnen anderhalve maand en verkoop van cocaïne tussen 13 september 2018 en 18 december 2018 met het willens en wetens toebehoren tot een criminele organisatie (zie ook pagina 26-27-28 van voormeld arrest). Het Hof raamt dit op ongeveer een half miljoen gebruikersdosisen cocaïne (pagina 30 van het arrest). Het gaat aldus om ernstige feiten. Het hof van beroep stelt zelfs “*uitermate ernstig*” (pagina 30 van voormeld arrest) en waarbij het wijst op onder meer de reële gevaren voor de volksgezondheid en op het gedreven zijn door een drang naar gemakkelijk en groot geldgewin. Het Hof houdt rekening met verzoekers strafverleden dat al vijf veroordelingen inhoudt door de correctionele rechters (pagina 31 van het arrest). Voorts is het niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde staatssecretaris vaststelde dat kan aangenomen worden dat verzoeker zich niet in het crimineel milieu bevond voor hij veroordeeld werd, en als het ware het ‘zwaard van Damocles’ boven hem hing. De bedreiging voor de samenleving is werkelijk, recent en ernstig, mede rekening houdend met het gegeven dat eerdere veroordelingen voor strafrechtelijke feiten geen soelaas hebben gebracht. Het Hof stelt dat verzoeker “*bijzonder hardleers*” is, een verregaande normvervaging kent en een asociale ingesteldheid heeft (pagina 31 van het arrest). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen die verzoeker ondergaat.

De bestreden beslissing stelt correct:

“De feiten waarvoor u op 24.03.2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar zijn uitermate ernstig en vormen de uiting van een vorm van georganiseerde misdaad.”

Rekening houdend met de waslijst aan strafrechtelijke inbreuken (het Hof van beroep verwijst ook naar 11 veroordelingen door de politierechtbank), gedetailleerd in de bestreden beslissing omschreven naar hun aard, hun herhaaldelijk karakter, is de in de bestreden beslissing gegeven omschrijving van de criminele ingesteldheid van verzoeker actueel en correct. Ook weigerde het Hof van beroep in te gaan op de vraag van verzoeker om een bestraffing met uitstel toe te staan.

De Raad ondersteunt de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf. 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999. Calf a, C-348/96, Jurispr. blz. I- 11, punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Cocaïne is een stof die sterk verslavend is en die zeer schadelijk is voor de gezondheid. U heeft bijgedragen aan de verspreiding en het gebruik ervan alsook aan de instandhouding van het internationale criminele drugscircuit. Het op de markt brengen van harddrugs vormt een ernstige bedreiging van de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt immers te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Harddrugs leiden veelal, direct en indirect, tot vele andere vormen van criminaliteit, waaronder ook ernstige geweldscriminaliteit. Vrijwel alle liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de invoer van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. U heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn uitermate ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te

brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. U had bij het plegen van de feiten enkel gemakkelijk en groot geldgewin voor ogen en stond op generlei wijze stil bij het leed dat dergelijke drugs berokkent bij de afnemers en het gevaar voor de sociale ordening die er uit voortvloeit."

2.5. Evenmin is een huidige "spijtbetuiging" en de wens "het leven een totaal andere wending te geven" overtuigend om afbreuk te doen aan de vaststellingen betreffende verzoekers ingesteldheid en het actuele en werkelijke gevaar voor de samenleving.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de bevoegde staatssecretaris geen rekening hield met de argumenten die hij aanbracht. Dit blijkt uit de volgende motieven:

"U verklaarde in een bijgevoegde brief dat u naar Marokko bent gegaan toen u de hoogte van uw straf hoorde omdat deze hoger uitviel dat u verwachtte. U had ook te horen gekregen dat uw moeder ziek was en u zou bang geweest zijn dat u haar misschien niet meer zou zien. U zou naar Marokko vertrokken zijn om haar te zien en om afscheid te nemen van familie omdat u deze een hele lange tijd niet meer persoonlijk zou kunnen zien. U zou achteraf beseft hebben dat het vertrekken naar Marokko geen verstandige keuze was. Het zou niet uw bedoeling geweest zijn om zo lang in Marokko te blijven maar de grenzen gingen dicht ten gevolge van de corona pandemie. U wou volgens uw verklaringen snel naar huis om terug bij uw gezin te zijn en om u aan te melden bij de politie om uw straf uit te zitten. Uw echtgenote zou aan de politie meerdere malen doorgegeven hebben dat u niet bent weggegaan om uw straf te ontlopen. U stelt dat u niet in Marokko kon blijven omdat uw toekomst in België is bij uw gezin en om weer te gaan werken om uw vrouw financieel bij te staan, die het momenteel moeilijk heeft en om samen verder aan een mooie toekomst te werken voor jullie kinderen. Uw advocaat schreef eveneens dat u veel berouw heeft en vroeg om dit berouw in rekening te brengen. U zou begrijpen dat u een verkeerde keuze gemaakt heeft, u zou hiervan geleerd hebben, en nooit nog een dergelijk risico nemen voor de samenleving, maar ook voor uw vrouw en uw kinderen. Het gegeven dat u na uw veroordeling naar Marokko vluchtte, wijst op een gebrek aan verantwoordelijkheidszin, zelfs indien uw bewering als zou uw moeder ziek geweest zijn, waarachtig zijn (er ligt geen enkel medisch stuk voor waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk ziek was). Uit de stempels in uw huidig paspoort (CE3585148, afgegeven door het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 22.11.2019 en geldig tot 22.11.2024) blijkt dat u in Marokko was van 02.03.2020 tot 06.03.2020 en van 29.03.2021 tot 28.09.2021. Het Marokkaanse luchtruim was ten gevolge van de corona pandemie o.a. van 30.03.2021 tot 15.06.2021 gesloten. U had, indien u dat echt had gewild, dus ruim 3 maanden vroeger kunnen terugkeren naar België om u aan te geven bij de politie en om dichterbij uw gezin te zijn. Uit de door u gepleegde feiten blijkt een normloze en laakbare ingesteldheid. In het verleden maakte u gebruik van verschillende aliassen, u legde meermaals valse verklaringen af met betrekking tot uw identiteit tegenover overheidsdiensten en dit zonder blikken of blozen. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat. Gelet op uw ingesteldheid kan niet uitgesloten worden dat uw spijtbetuigingen loze woorden zijn die u enkel aanhaalt omdat het sociaal wenselijk is. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden zij geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden en de karaktereigenschappen die daaruit voortvloeien, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Na uw veroordeling d.d. 26.03.2009 bent u ook hervallen, hebt u zich opnieuw laten verleiden door het makkelijke en snelle geldgewin. Uit geen enkel voorliggend stuk kan afgeleid worden dat het ditmaal anders zou zijn.

Op 02.12.2021 werd er u door de Federale Overheidsdienst Financiën een afbetalingsplan toegekend voor de penale boete van 41.922,25 euro. Op 06.12.2021 betaalde u voor de eerste maal 50 euro. Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van boetes geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de boete blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting om deze af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet. Ook vanuit het buitenland kan u deze afbetalingen verderzetten" (eigen onderlijning).

De bestreden beslissing legt correct uit waarom er een gevaar op recidive bestaat en houdt rekening met de kenbaar gemaakte elementen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit het bestaan van maandelijkse afbetalingen van 50 euro voor een boete van meer dan 40.000 euro niet een totale andere wending in het leven van verzoeker aanneemt. Verzoeker maakt, buiten hetgeen *infra* wordt besproken, niet concreet met welk dienstig element de verwerende partij geen rekening hield. De Raad

merkt nog op dat het nemen van de bestreden beslissing niet vereist dat met zekerheid wordt vastgesteld dat verzoeker de openbare orde nog zal schenden. Een hoge graad van waarschijnlijkheid volstaat ook.

2.6. Verzoeker stelt nog (ten onrechte) de bespreking in de bestreden beslissing over de banden met het herkomstland in vraag.

De bestreden beslissing motiveert wel degelijk over verzoekers banden met het herkomstland. Zij stelt vast dat in 2020 en in 2021 verzoeker verschillende maanden aldaar verbleef. Voorts stelt zij feitelijk vast dat verzoeker nog heel wat jaren in de gevangenis moet doorbrengen. De verwerende partij wijst op de mogelijkheid van het gezin om ook naar Nederland te verhuizen (partner en moeder van de kinderen heeft de Nederlandse nationaliteit), of naar keuze van het gezin naar Marokko. Verzoeker en de moeder kunnen gezamenlijk beslissen of het beter voor de kinderen is dat zij in België verblijven, gescheiden van de vader, maar met de mogelijkheid van onder meer bezoeken naar het herkomstland. Zij kunnen invullen welke contacten voor hun kinderen het beste zijn, waarmee in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met hun leeftijd en taalkennis. Verzoeker kan elders tewerkstelling vinden. Naar hun keuze kunnen de kinderen inderdaad voorbereid worden op een eventueel vertrek naar Nederland of Marokko.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing minstens impliciet dat verzoeker nog familiebanden heeft in het herkomstland, waaronder zijn moeder.

Verzoekers broer kwam slechts driemaal op bezoek, dit op basis van de kenbare gegevens. De bestreden beslissing stelt dat de familiebanden met de broer, schoonzus, neven en nichten niet van die aard zijn dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven vormen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zijn familieleven bemoeilijkt, maar gaat eraan voorbij dat hij aan deze basis ligt door het plegen van dergelijke ernstige misdrijven toen de kinderen al geboren waren en aan het gegeven dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen niet het minste baat hadden en hij moet weten dat het plegen van dergelijke feiten gevolgen heeft voor gans het gezin.

2.7.1. Verzoeker voert in het licht van het voorgaande tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Met betrekking tot de familieleden die niet tot het kerngezin behoren, weerlegt verzoeker het volgende motief in de bestreden beslissing niet:

“Uw broer (E. M. F., geboren op 26.11.1997 te Errachidia, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019), uw schoonzus (E. S., geboren op 26.09.1988 te Meknes, Belgische nationaliteit sinds 10.02.2020), en hun 3 kinderen (E. M. R., geboren op 13.08.2015 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019, E. M. R., geboren op 08.03.2019 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 18.10.2019 en M. R., geboren op 12.01.2021, van Belgische nationaliteit) verblijven in België. Sinds uw huidige opsluiting op 14.10.2021 kwam uw broer 3 maal op bezoek, namelijk op 13.11.2021, op 20.12.2021 en op 30.12.2021 (zie bezoekerslijst tot 09.02.2022). De relatie tussen een broer, schoonzus, neef en nichten valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw broer, uw schoonzus, uw neef en uw nichten. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat u nog een broer heeft die in België verbleven heeft, namelijk E. M. (geboren te Meknes op 01.01.1987, Marokkaanse nationaliteit); een feit dat u niet vermeld heeft. Hij werd op 18.02.2020 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Hij kwam tot 21.02.2019 op bezoek in de gevangenis.

*Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familielevens met uw broer, uw schoonzus, uw neef en uw nichten die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Desgewenst zouden deze familieleden u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door storting. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.
(...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog een moeder en een broer heeft in Marokko zodat hij niet ernstig kan voorhouden dat er in Marokko geen banden meer zijn.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen verdere verwanten (eigen onderlijning). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin (eigen onderlijning). Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dergelijke “*bijkomende elementen van afhankelijkheid*” van of met een broer en diens kinderen (dus buiten kinderen en partner) worden niet aangebracht, laat staan aangetoond. In de mate dat verzoeker verwijst naar andere familieleden buiten zijn gezin die in België verblijven, toont verzoeker niet aan dat deze relaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

2.7.2. Uit artikel 8 van het EVRM vloeit geen motiveringsplicht voort, enkel een onderzoeksplicht. De Raad stelt ook vast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt een beschermd familie-, gezinsleven en privéleven van verzoeker erkend.

2.7.3. Verzoeker meent dat zijn gezinsleven is geschonden omdat geen rekening is gehouden met zijn partner en hun twee kinderen die legaal in België verblijven. Hij wijst erop dat niet met zekerheid kan vastgesteld worden dat hij de openbare orde zal schenden, dat het noodzakelijk is om met de kinderen een goed contact op te bouwen en dat zijn partner niet kan gedwongen worden om België te verlaten.

Zonder verblijfsvergunning kan verzoeker niet op het grondgebied verblijven en niet werken. De bestreden beslissing grijpt diep in op de relatie met deze familieleden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van de verzoeker en hun kinderen regelmatig verzoeker bezoeken in de gevangenis.

De bestreden beslissing motiveert over deze familierelatie als volgt:

“Op 31.05.2007 trad u te Meknes (Marokko) in het huwelijk met V. D. K. D. J. J. W. (geboren te Eindhoven op 14.02.1983, van Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 29.06.2025). De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen besliste op 30.10.2007 het huwelijk niet te erkennen en weigerde de huwelijksakte te registreren. Op 22.09.2009 werd het verzoekschrift dat u tegen de beslissing tot niet erkenning van het huwelijk en weigering tot registratie van de huwelijksakte indiende afgewezen. Op 18.03.2010 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met mevrouw V. D. K. geregistreerd. Het is op basis van deze wettelijke samenwoning met een EU burger dat u recht op verblijf in België bekwam. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: E. M. R. (geboren te Veldhoven (Nederland) op 23.03.2011, van Nederlandse nationaliteit, identiteitskaart voor kind) en E. M. N. (geboren te Eindhoven (Nederland) op 20.10.2013, identiteitskaart voor kind).

U verklaart nog steeds een duurzame relatie te hebben met mevrouw V. D. K. en uit de registers blijkt dat jullie tot op heden wettelijk samenwonend zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat u op 27.09.2012 ingeschreven werd op volgend adres: (...) te 2000 Antwerpen, mevrouw bleef toen ingeschreven op het adres: (...) te 2000 Antwerpen. Op 23.10.2013 informeerde de stad Antwerpen de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij gecontacteerd werden door de burgerlijke stand van de stad Eindhoven (Nederland) omdat u zich daar had aangeboden om aangifte te doen van de geboorte van E. M. N. De ambtenaar van de stad Eindhoven liet tevens weten dat mevrouw V. D. K. sinds 2008 ononderbroken ingeschreven stond in Eindhoven. De Dienst Vreemdelingenzaken verzocht de stad Antwerpen op 24.10.2013 om zo spoedig mogelijk een relatieverslag op te stellen. Op 14.12.2013 voerde de Lokale Politie een woonstcontrole uit op uw adres in de (...). Uit het verslag van de woonstcontrole blijkt dat u samenwoonde met uw broer en dat u als reden waarom u niet meer samenwoonde met mevrouw V. D. K. opgaf dat u geen relatie meer had met haar, u stelde dat zij nog steeds woonachtig was in de (...) te 2000 Antwerpen. Op 19.09.2014 werden mevrouw en E. M. R. van ambtswege afgevoerd uit de registers. Op 05.03.2015 diende mevrouw een vraag tot herinschrijving in de registers in, op 20.04.2015 en zij en E. M. R. opnieuw ingeschreven in de registers met als adres (...) te 2000 Antwerpen. Sinds 13.03.2014 stond ook u weer op dat adres ingeschreven. Hoewel N. E. M. reeds op 20.10.2013 geboren werd in Eindhoven, diende mevrouw V. D. K. pas op 26.05.2015 in Antwerpen een “Aanvraag van verklaring van inschrijving” (bijlage 19) in voor E. M. N. Het lijkt er dan ook op dat mevrouw minstens enige tijd in Nederland verbleef met beide kinderen. Het is de Administratie onbekend wat de reden daarvan was, noch is geweten wanneer jullie relatie hervat hebben.

Mevrouw V. D. K. en uw kinderen bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Het feit dat uw partner en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. De eenheid van het gezin kan logischerwijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

In uw bijgevoegde motivatiebrief vermeldde u een aantal redenen waarom het onmogelijk zou zijn om samen met uw gezin in Marokko te gaan wonen. Zo haalde u aan dat uw vrouw en uw kinderen de taal in Marokko niet spreken of verstaan. Dit zou het extra moeilijk voor de kinderen maken om daar naar school te gaan. Een internationale school zou ook geen oplossing zijn omdat ze ook de Franse taal niet verstaan en de Engelse taal onvoldoende beheersen. Daar komt bij dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving zouden worden weggehaald alsook bij de vriendjes met wie ze al jaren op school of in sportverenigingen zitten. Verder stelde u dat Marokko een totaal andere leefomgeving is, een waarvan de levensomstandigheden niet vergelijkbaar zijn met België en waaraan het niet gemakkelijk is om zich aan te passen. U stelde ook dat vrouwen in Marokko minder vrij zijn dan mannen, wat problematisch zou zijn voor uw vrouw aangezien zij onze vrijheden gewoon is. Een ander struikelblok is een woning. Het zou namelijk haast onmogelijk zijn om met een heel gezin bij familie in te trekken omdat de woningen daar te klein zijn. Ook zouden jullie daar geen werk hebben en zou uw vrouw daar niet kunnen werken daar ze de taal niet spreekt of begrijpt. U zou het zelf moeilijk vinden om definitief terug te keren naar Marokko omdat u daar al 15 jaar weg bent en u zich heeft aangepast aan de leefomstandigheden die u gewend

bent in België en waar de toekomst van uw vrouw en uw kinderen ligt. Uw gezin achterlaten zou voor u geen optie zijn. Kinderen hebben, zeker op jonge leeftijd, zowel hun moeder als vader nodig om een sterke band op te bouwen, meent u. Mentaal zou het volgens u voor niemand goed zijn mocht u uw gezin moeten achterlaten en het land moeten verlaten.

Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner en kinderen in het verleden ooit een aanvraag deden om recht op verblijf in Marokko te bekommen en dat dit geweigerd werd. Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw kinderen in België woonachtig zijn, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko.

Zo zouden zij, via u en uw familie, eventueel hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. U zit een gevangenisstraf van 8 jaar uit, er is dus nog tijd om een vertrek naar Marokko grondig voor te bereiden. De taal zouden zij, met uw hulp en middels lessen, kunnen leren. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Ook voor uw partner is het niet onmogelijk Arabisch of Frans te leren, tenminste ligt geen enkel stuk voor waaruit dit blijkt. U stelt heel algemeen dat vrouwen in Marokko minder vrijheid hebben en vervolgt dat dit problematisch zou zijn voor uw partner maar u licht deze bewering verder niet toe en verduidelijkt niet welke vrijheden uw partner zou missen in Marokko en welke problemen zij ten gevolge hiervan zou ondervinden. U meent dat uw partner geen werk zou kunnen vinden in Marokko aangezien zij de taal niet machtig is. In Marokko zijn heel wat internationale bedrijven gevestigd en er zijn zelfs meerdere Nederlandse callcenters waardoor aangenomen kan worden dat zelfs zonder goede kennis van Arabisch en/of Frans het niet onmogelijk is er een betrekking te vinden. Er kan tevens opgemerkt worden dat uw partner sinds 19.10.2010 niet meer in dienst was van een Belgische werkgever. Zij was wel als zelfstandige aangesloten bij een sociale verzekeringskas van 01.10.2020 tot 02.08.2021. Zij is momenteel dan ook niet aan België gebonden door een tewerkstelling. Contacten met vrienden en familie, zowel in België als Nederland, zou ze kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen alsook via bezoeken.

Dat u niet met het hele gezin bij familie in Marokko kan intrekken, maakt een vertrek naar Marokko evenmin onmogelijk zeker nu er zoals reeds gesteld, heel wat tijd is om de nodige voorbereidingen te treffen.

Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw kinderen hun scholing niet in Marokko zouden kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Zoals reeds aangehaald betekent dat ze de taal momenteel niet spreken, niet dat ze deze niet zouden kunnen leren. Uw kinderen zijn nog relatief jong (11 en 8 jaar oud) en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties en snel nieuwe talen oppikken. Ongetwijfeld kunnen ze ook in Marokko hobby's uitoefenen en nieuwe vrienden ontmoeten. Met hun huidige vrienden kunnen ze desgewenst contact onderhouden via sociale media. Ook met familie in Nederland en/of België kunnen ze op die manier en middels bezoeken (begeleid door hun moeder of een andere volwassene) onderhouden.

Er zou ook voor geopteerd kunnen worden een gezinsleven uit te bouwen in Nederland nu uw verblijfsrecht in België beëindigd wordt ten gevolge van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u reeds een poging ondernam om een machtiging tot verblijf te bekommen in Nederland en dat deze geweigerd werd. U zou desgewenst een verzoek kunnen richten aan de autoriteiten van Nederland opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven met uw kinderen en uw partner verder te zetten in Nederland. Uw partner en uw kinderen hebben allen de Nederlandse nationaliteit. Uw partner is in Nederland opgegroeid en heeft er meerdere jaren gewoond. Mogelijks hebben ook de kinderen, zoals supra reeds vermeld, in het verleden een tijdje in Nederland gewoond. U verklaarde eveneens in uw hoorrecht dat uw schoonvader (B. V. D. K.) en nog andere familieleden van uw partner in Nederland verblijven. Een verhuis naar Nederland heeft wellicht een minder grote impact op de kinderen en uw partner dan een verhuis naar Marokko.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven samen met de kinderen. In dat geval kan contact met u onderhouden worden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Tijdens schoolvakanties zouden de kinderen, al dan niet begeleid door uw partner, u kunnen komen bezoeken. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen en uw partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft. Het feit dat u kinderen en een partner had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid

tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U hebt er, zoals reeds besproken, bovendien voor gekozen te vluchten naar Marokko. U verklaart deze vlucht dan wel als schrikreactie op het horen van de hoogte van uw straf, toch doet dit niets af aan het feit dat u uw partner en uw kinderen op die manier in de steek liet en aan hun lot overliet. U beweert dat u ten gevolge van de corona pandemie niet vroeger kon terugkeren naar uw gezin, maar dit blijkt zoals supra reeds besproken niet waar te zijn. Na uw vlucht werden er bijvoorbeeld meerdere huiszoeken uitgevoerd op het adres van uw partner, zoals blijkt uit de door u voorgelegde documenten. Met uw crimineel gedrag heeft u uw gezinsleven wetens en willens op het spel gezet en heeft u zelf de belangen van uw kinderen en partner ernstig geschaad.

Hoewel het belang van de kinderen een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. U zit sinds 14.10.2021 in detentie en u bereikt pas strafeinde op 15.07.2029: uw kinderen zullen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u en dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen volgehouden misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, uit is op makkelijk winstbejag en daarom zonder enige gewetenswroeging heroïne en cocaïne verhandelt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

De kinderen van verzoeker, R. en N., zijn respectievelijk geboren op 23 maart 2011 en op 20 oktober 2013 en dus van jonge leeftijd. Verzoeker ontkent niet dat, na de geboorte van de kinderen, in 2013 en deels in 2014, de relatie met de partner was verbroken. Verzoeker weerlegt evenmin dat vermoedelijk de partner en kinderen enige tijd in Nederland verbleven (periode 2013 - 2015). Wel blijkt dat verzoeker regelmatig gevangenisbezoeken van hen kreeg.

De bestreden beslissing beantwoordt de argumentatie die verzoeker te kennen gaf bij het uitoefenen van diens hoorrecht.

De bestreden beslissing benadrukt dat voor verzoeker en diens gezin verschillende opties bestaan, waaronder een terugkeer naar Nederland, of naar het herkomstland van verzoeker, Marokko. Het gezin kan ook kiezen om in België te verblijven indien verzoeker terugkeert naar Marokko op zijn ééntje.

De bestreden beslissing maakt aldus duidelijk dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn aangetoond om elders het gezinsleven verder te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing over een terugkeer naar Nederland feitelijk ongemoeid laat. In dat geval kan verzoeker zijn gezinsleven verderzetten, zoals in het verleden, weliswaar na de strafuitvoering. Uit deze motieven blijkt dat verzoeker niet noodzakelijk gescheiden dient te leven van zijn partner en kinderen na de strafuitvoering.

Van een gedwongen verwijdering van dit gezin is evenmin sprake nu de familie verschillende opties heeft.

Ook bespreekt de bestreden beslissing de optie van een terugkeer van het gezin naar Marokko, alwaar verzoeker nog banden heeft met diens familie (wat blijkt uit de recente vlucht naar Marokko die verzoeker pleegde (anno 2021) en zijn bezoek in Marokko anno 2020). Een broer van verzoeker diende in 2019, na

verblijf in België, terug te keren, motief in de bestreden beslissing dat verzoeker ongemoeid laat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gezin niet in Marokko kan ondersteund worden, gelet op de aanwezigheid van familie aldaar, de tijd die het gezin heeft om zich te kunnen aanpassen en voorbereiden op een leven in Marokko, voor zover zij dit verkiezen, in acht genomen het lange gevangenisverblijf dat verzoeker wacht.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn fysieke aanwezigheid bij het kind cruciaal is, merkt de Raad op dat enkel door zijn toedoen de kinderen vele jaren de fysieke aanwezigheid van verzoeker moeten missen, alleen al door de uitvoering van de opgelegde gevangenisstraf van acht jaar.

Wat verzoekers privéleven betreft, volstaat het niet te wijzen op diens lang verblijf in België om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Dergelijk betoog is te vaag.

2.7.4. Verder blijkt uit bovenstaande motieven ook dat de verwerende partij een degelijke belangenafweging heeft gemaakt tussen de belangen van het gezin van verzoeker en de belangen van de maatschappij. Hoger werd al aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor de samenleving (zie *supra*). Verzoeker geeft evenmin aan met welke belangen *in concreto* geen rekening is gehouden en weerlegt niet dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn aangebracht. De beschouwingen van verzoeker zijn vaag en algemeen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf: in dit geval zijn er zeer ernstige feiten, met name drugshandel op grote schaal met mogelijk zeer schadelijk gevolgen voor de maatschappij en andere inbreuken, gepreciseerd in de bestreden beslissing;

(2) de duur van het verblijf in het gastland: verblijf in België minstens sedert 20 mei 2006, waarvan, behalve tijdens de procedure gezinsherenigingsaanvraag, het grootste deel illegaal, en gedurende dewelke verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werd gegeven;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die najaarsperiode: het laatste gepleegd in 2018, sedert 14 oktober 2021 in de gevangenis verbleven, dus recent;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen: Nederlandse nationaliteit van het gezin en Marokkaanse nationaliteit van verzoeker;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven: oorspronkelijk een schijnhuwelijk, wettelijke samenwoning erkend maar ook onderbroken geweest, aanwezigheid kinderen: alles gedetailleerd in de bestreden beslissing omschreven en niet weerlegd;

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging): ja, gelet op het tijdsverloop van de verschillende misdrijven;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd: ook dit element is vermeld in de bestreden beslissing;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken: ook dit element is uitgebreid onderzocht en besproken.

Uit de bestreden beslissing en het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing met deze criteria heeft rekening gehouden.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de hoger voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling: werd nagegaan en de verschillende opties zijn onderzocht;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd: met betrekking tot Nederland hebben de gezinsleden familiebanden, spreken dezelfde taal (Nederlands) en hebben de kinderen ook enige tijd verbleven.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt.

Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, §§ 63 en 68). De Raad verwijst naar haar eerdere uiteenzetting en stelt vast dat verzoeker herhaaldelijk, zelfs na de geboorte van zijn kinderen, ernstige drugs misdrijven pleegde, ondanks de gegeven bestraffingen. Tevens blijkt uit de laatste veroordeling dat verzoeker in de nabije toekomst nog enige tijd zal doorbrengen in de gevangenis. Hij reikt geen concrete elementen aan, buiten

loutere beweringen, aangaande zijn gedraging en evoluties in zijn persoonlijkheid sedert zijn laatste gevangenisstraf. De handelingen die verzoeker stelde, getuigen van het ingaan tegen het belang van de kinderen.

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK)*, §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven en in het privéleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Supra werd al vastgesteld dat terecht het gevaar voor recidive is erkend in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in dit geval, gelet op de zeer ernstige strafrechtelijke feiten, het gevaar voor de fundamentele belangen van de maatschappij, zijn privébelangen opwegen tegen de belangen van de maatschappij.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Wat de belangenafweging betreft, weerlegt verzoeker niet het motief dat geen hinderpalen worden vastgesteld waarom de partner en hun kind verzoeker niet kunnen volgen naar/in Marokko om aldaar een gezinsleven verder te zetten. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Deze elementen, weerhouden in het *Boultif*-arrest, werden allen weergegeven in de bestreden beslissing en de verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat in dit geval het fundamenteel belang van de samenleving opweegt tegen de individuele belangen van verzoeker.

2.7.5. Verder brengt verzoeker geen concrete elementen ter kennis over de uitbouw van zijn privéleven en weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing, die over de overgemaakte stukken handelen, evenmin. Louter aanhalen dat hij thans schuldbesef heeft en zijn gedrag gewijzigd is, is in dit geval onvoldoende om op te wegen tegen de objectieve vaststelling dat verzoeker telkens weer recidive pleegt.

2.7.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een correcte feitenvinding, dat geen correcte beoordeling plaatsgreep of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Deze vaststelling volstaat om de motiveringsplicht te schragen. Onzorgvuldig gedrag is niet aangetoond.

De Raad besluit uit het voorgaande dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN